ಅಕ್ಕಕ್ಕು ಹಾಡುಗಳೇ - ೧೯೯೪:

ಕನ್ನಡ ತಾಯಿಯ ಸುಪ್ರಭಾತ

ಮುಂಗೋಳಿ ಕೂಗ್ಯಾವು ಮೂಡsಣ ಬೆಳಗಿ
ತಂಗಾಳಿ ಬೀಸ್ಯಾವು ತವರೀ ಹೂವರಳಿ
ಹೂ ಹೂವಿನೊಳಗೊಂದು ಕೈಲಾಸವರಳ್ಯಾವು
ಕೈಲಾಸ ಕೈಮುಗಿದು ಭೂಲೋಕಕಿಳಿದಾವು
ಸಾವಿರದ ಶರಣವ್ವ ಕನ್ನಡದ ತಾಯೇ ||ತಾಯೇ||

ಸೂಸುನಗೆಯಲಿ ಜಗದ ಲೇಸ ತುಳುಕಿಸುವವಳೆ
ಕಲ್ಲಿನ ಎದೆಯೊಳಗ ಹುಲ್ಲು ಚಿಗುರಿಸುವವಳೆ
ಹಕ್ಕಿ ಹಾರ್ಯಾಡ್ಯಾವು ಹಾಡೂತ, ಏನಂತ?
ಉಧೊ ನಿನ್ನ ಪಾದಕ್ಕೆ ಆದಿ ಮೂರುತಿಯೆ
ಸಾವಿರದ ಶರಣವ್ವ ಕನ್ನಡದ ತಾಯೇ ||ತಾಯೇ||

ಪಡುಗಡಲ ತೆರೆಗಳಲಿ ಪಾದ ತೊಳೆವವಳೆ
ಬೆಟ್ಟ ಬಯಲುಗಳನ್ನ ತೊಟ್ಟು ನಿಂತವಳೆ
ಮಲೆನಾಡ ಶಿಖರದಲಿ ಮಳೆಬಿಲ್ಲ ಮುಡಿದವಳೆ
ಅವ್ವಾ ಅಂದಾಗೊಮ್ಮೆ ಸಾಕಾರಗೊಂಬವಳೆ
ನಗೆಮೊಗದ ಜಗದಂಬೆ ಬೆಳಕಿನ ತಾಯೇ ||ತಾಯೇ||

ಕುರಿತು ಓದದ ಕಾವ್ಯ ಪರಿಣತರ ಮಾತೆ
ಸಂತsರ ಶರಣsರ ಮಂತ್ರsದ ಮಾತೆ
ಶಬ್ದಕ್ಕ ಬೆಳಕನ್ನ ಮುಡಿಸುವ ಕವಿಗsಣ
ದಿನಬೆಳಗು ಹೊಗಳುವರು ನಿನ್ನ ಕೀರ್ತಿಯನೆ
ಸಾವಿರದ ಶರಣವ್ವ ಕನ್ನಡದ ತಾಯೇ ||ತಾಯೇ||

ಜಾಣಜಾಣೆಯರೆದೆಗೆ ಕನಸು ಕೊಡುವವಳೆ
ಬಾಗಿದವರಿಗೆ ಭಾಗ ಹೃದಯ ಕೊಡುವವಳೆ
ನಿನ್ಹಾಂಗ ಧರ್ಮದಲಿ ಧಾರಾಳತನದಲ್ಲಿ
ಈ ಭೂಮಿಯಲಿ ಕಾಣೆ ಧರೆಗೆ ದೊಡ್ಡವಳೆ
ಸಾವಿರದ ಶರಣವ್ವ ಕನ್ನಡದ ತಾಯೇ ||ತಾಯೇ||

ಮ್ಯಾಲೇಳು ಲೋಕಕ್ಕ ಕೀಳೇಳು ಲೋಕಕ್ಕ
ಅಧಿಕವಾಗಲಿ ಹಬ್ಬಿ ನಿನ್ನ ಕಾರಣಿಕ

ಹಾಲೊಕ್ಕಲಾಗಲಿ ಹೊನ್ನೊಕ್ಕಲಾಗಲಿ
ತೂಗು ತೊಟ್ಟಿಲ ಬೆಳ್ಳಿಬಟ್ಟಲದ ತಾಯೇ
ಸಾವಿರದ ಶರಣವ್ವ ಕನ್ನಡದ ತಾಯೇ ||ತಾಯೇ||

ಈಚಲದ ಮರದವ್ವೆ

ಕೆದರಿದ ಕೂದಲು ಈಚಲು ಮರದವ್ವೆ
ಮುಖದಲ್ಲಿ ಹುರಿಮೀಸೆ ಗಡ್ಡದವಳೆ
ಕಣ್ಣಲಿಪ್ಪತ್ತೆಂಟು ನರಕಗಳ ಆಳುವಳೆ
ಉಧೊ ಉಧೋ ಹಡದವ್ವೆ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದೆ!

ಕಂಡಿರಾ ಕೆಲಮಂದಿ ಮನಸಿನ ಗೆರೆ ಮೀರಿ
ದೇವರು ಇಲ್ಲವೆ ದೈತ್ಯರಾಗಿ,
ಇಲ್ಲ ಕೋತಿಗಳಾಗಿ, ನಾಯಿ ಕತ್ತೆಗಳಾಗಿ
ಕುಣಿಯುವರು ಈ ತಾಯ ಕರುಣೆ ತಾಗಿ.

ಎಲ್ಲಿಯೋ ಸಣ್ಣ ಕಿಡಿ ತಾಗಿ ಬೊಂಬಾಟಾಗಿ
ಬೆಂಕಿ ಭುಗಿಲೆದ್ದಿತೋ? ಹೌದು ಎನ್ನಿ.
ಕರುಳು ಕತ್ತರಿಸಿ ವಿಲವಿಲನೆ ಒದ್ದಾಡಿದರೆ
ಅವಳ ಹೆಸರಿಗೆ ಒಂದು ಹೂವೇರಿಸಿ.

ಕಾರ್ಯಕಾರಣವಿರದೆ ಏನಾದರಾಯಿತೇ?
ಅಥವಾ ಹಾಳಾಯಿತೇ? ಹೇಳಿರಯ್ಯಾ.
ಆಕಾಶ ಪಾತಾಳ ಚಕಮಕಿ ಸಿಡಿದರೆ
ಅವಳ ನೂರೊಂದು ಸಲ ನೆನೆಯಿರಯ್ಯ.

೧೯೯೧

ಕೇಳೆನ್ನ ದೇಶವೆ

ಕೇಳೆನ್ನ ದೇಶವೆ ಶ್ರೀಮಂತರನು ಮಾತ್ರ
ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ನೋಡದಿರು.
ನಿನಗೆ ಮಾಟಾ ಮಾಡಿ ಮೈಮರೆಸಿ ಬಡವರ
ಕಡೆಗೆ ನೋಡದ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವರು.

ದಿನ ನಿತ್ಯ ನಿನ್ನನ್ನ ಉನ್ಮಾದದಲ್ಲಿರಿಸಿ
ಸುತ್ತ ಹುಚ್ಚಾಸ್ಪತ್ರೆ ಮಾಡುವರು.
ನೀ ಉಣ್ಣುವನ್ನವನು ಹಸಿರು ಕಾಗದ ಮಾಡಿ
ತುರುಕಿ ಬಾಯಿಗೆ ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿಸುವರು.

ಕೇಳೆನ್ನ ದೇಶವೆ ಉನ್ಮಾದ ಬದುಕಲ್ಲ
ಮಾಯಾಬಜಾರಿನಲಿ ಬೆಳೆಯಲಾರೆ.
ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಿಂದೋಡಿ ಹೊರಗೆ ಬಾ, ಗಾಳಿಯಿದೆ
ಬೆಳಕು ಇದೆ - ತುಕ್ರನೂ ಇಲ್ಲೆ ಇರುವೆ.

೧೯೯೧

ತುಕ್ರ - ಬಕ್ರ

ಗೊತ್ತೆ ನಿಮಗೆ ಕೊನೆ ಓಣಿಯ
ಕೊನೆಯ ಮನೆಯ ತುಕ್ರ?
ಊರ ಜನರು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದ -
ರವನ ಬಾರೊ ಬಕ್ರ.

ಕುರಿ ಕಂಡರೆ ಕೋಪ ಅವಗೆ
ಸ್ವಯಂ ಅವನೆ ಕುರಿ.
ಹಿರಿಕಿರಿಯರ ಶಾಪಗಳಿಗೆ
ಅವನೊಬ್ಬನೆ ಗುರಿ.

ಮೌನವನ್ನೆ ಮಾತು ಮಾಡಿ
ಆಡುತಾನೆ ಬೆರಿಕಿ.
ಅವಮಾನದ ಹಲ್ಲು ಗಿಂಜಿ
ಮುಡಿಯುತಾನೆ ಕಟಕಿ.

ಈ ಧರಣಿಯ ತಪ್ಪುಗಳಿಗೆ
ಅವನೊಬ್ಬನ ಬದ್ಧ.
ಹೊಸವಿದ್ದರೆ ಹೇಳಿರೀಗ
ಅದಕು ಅವನು ಸಿದ್ಧ.

ಕನಸು ಬಿಸಿಲುಗುದುರೆಯೇರಿ
ರಾಜನಾಗುತಿದ್ದ.

ಎಚ್ಚರದಲಿ ಕೂಲಿ ಮಾಡಿ
ಆಳಾಗಿರುತಿದ್ದ.

ಎರಡು ಲೋಕಗಳನು ಹ್ಯಾಗೂ
ನಿಭಾಯಿಸಲು ಆಗದೆ
ಹೇಳುತಿದ್ದ: ದೇವರನ್ನ
ಎಂದೂ ಕ್ಷಮಿಸಲಾರೆ.

ಆದರೂನು ದವಡೆ ಅಗಿದು
ಅನ್ನುತಿದ್ದ ತುಕ್ರ:
ಈ ನಶ್ವರ ಬದುಕನೊಮ್ಮೆ
ಮನ್ನಿಸಯ್ಯಾ ಈಶ್ವರಾ.

೧೯೯೧

ಬಂದೇಬಿಟ್ಟ ತುಕ್ರ

ಗೊತ್ತಾಯಿತೇ ವಿಷಯ? ಪಟ್ಟಣಕೆ ಹೋಗಿದ್ದ
ತುಕ್ರ ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟ ತಿರುಗಿ.
ಫಳ ಫಳನೆ ಹೊಳಿತಾವೆ ಪ್ಯಾಂಟು ಶರ್ಟೂ ಹ್ಯಾಟು
ಅವನ ಮುಖ ಬಿಂಬಿಸಿದೆ ಬೂಟಿನಲ್ಲಿ.

ಯಾರ್ಯಾರ್ದೋ ಕೈ ಕುಲುಕಿ ಸ್ನೇಹ ಪಡೆದಿದ್ದಾನೆ
ಲೋಕ ಕಂಡಿದ್ದಾನೆ ತುಂಬ ತುಂಬಾ.
ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸುವುದನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡು ಕೈ -
ಯಾರೆ ಮುಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ ಗಲ್ಲುಗಂಬ.

ಶಿವನ ಕಣ್ಣಿಗು ಕಾಣದಂತೆ ಕದ್ದಿದ್ದಾನೆ
ಇಂಗ್ರೇಜಿ ಪೇದೆಗೂ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಸಿ,
ನರಿಯಾದ ಇವನಿಗೂ ಸಿಂಹಪಾಲಿತ್ತಂತೆ
ಮೊನ್ನೆ ಟ್ರೇನಿನ ಲೂಟಿ ಸೂರೆಯಲ್ಲಿ.

ಗಾಂಧಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರದ ಚಳುವಳಿಯ ಟ್ರಿಕ್ಕುಗಳ
ಆಹಾ ಬಣ್ಣಿಸುತಾನೆ ಬಣ್ಣ ಹಚ್ಚಿ.
ಕ್ರಾಂತಿ ಚಳುವಳಿ ಅಂತ ಏನೇನೊ ಅಂತಾನೆ
ಇದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು ಮಹಾಬೆರಿಕಿ.

೧೯೯೧

ತುಕ್ರ ತಾರೆಯರ ಮದನ ಸಲ್ಲಾಪ

ತುಕ್ರ: ಅವನು ಇದ್ದಾನಲ್ಲಾ.
ಅಂಥವನು ನಾನಲ್ಲಾ
ನಾನಲ್ಲ ಕ್ಷುದ್ರ ಪಾಟೀಲ.
ನಂಬದಿರು ಅವನ
ಅವನೊಬ್ಬ ಹೆಗ್ಗಣ
ಹಾಳು ಮಣ್ಣನು ಕೊಡದ ಜಿಪುಣ.

ಕಾಮದೇವರ ಬಿಟ್ಟು
ಬೇರೆ ದೇವರ ಕಾಣೆ
ಪ್ರೇಮದಲಿ ನಾ ಸಿದ್ಧಿ ಸಾಧಿಸಿರುವೆ
ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧ
ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಬದ್ಧ
ನೋಡು ಈಗಳೆ ಒರೆಗೆ ಹಚ್ಚಿ

ಇಳಿವು || ನನ್ನೆದೆಯ ಬಲ್ಬನ್ನು
ಬೆಳಗೋ ಕರಂಟೆ
ಮದನ ಕದನಕೆ ಬಾರೆ
ಓ ಜಗಳಗಂಟೆ
ಬೇಡುವೆ ನಿನ್ನನು ಕಾಡಬ್ಯಾಡೆನ್ನನು
ಕಾಮಿಸು ಎಲೆ ಕಾಂತೆಯೆ
ಸ್ಮರಶರ ಘಾತಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ಮರುಗುವೆ
ಕರುಣಿಸಿ ಮಾತಾಡೆಲೆ

ತಾರಾ: ಹ್ಯಾಗೆ ಬಂದಿರಿ ನೀವು
ಹಾಗೆ ನುಗ್ಗಿರಿ ಒಳಗೆ
ಹೊರಗೆ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಬ್ಯಾಡ್ರಿ
ನಿರ್ದಯೀ ಮನ್ಮಥನು
ಮರ್ದಿಪನು ಸಂತತ
ನನ ಮ್ಯಾಲೆ ಕೂಡಲೇ ದಯಮಾಡಿರಿ.
ದೀನಳಾದೆನ್ನಯ ಮಾನಸವನು ಕದ್ದು
ಅನುರಾಗವನು ತೋರುತ
ಮಾರನಾಟವನಾಡಿ ಸಾರಸುಖ ತೋರಿಸಿರಿ
ದಶವಿಧ ಚುಂಬಿಸುತ.

ತುಕ್ರ: ಬಾರೆ ಬಾರೆಲೆ ತರುಣಿ
ಮೊಲೆ ಚಿನ್ನದಾ ಭರಣಿ
ಪರಿಣಯಕೆ ತಡವ್ಯಾತಕೆ?

೧೯೯೧

ಹೆಣ್ಣೆಂದರೇನು ಸ್ವಾಮಿ?

ಎಷ್ಟೆಲ್ಲ ತಿಳಿದವರು ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿರಿ ಸಾಕು
ಹೆಣ್ಣೆಂದರೇನು ಸ್ವಾಮಿ?
ಹೊಳೆದರೆ ಹೇಳಿರಿ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬೇಡ
ನಾನೆ ಹೇಳುವೆ ಕೇಳಿರಿ:

ಹೆಣ್ಣು ಅಂದರೆ ಶಿವನು ಗಂಡಸಿಗೆ ಮಾಡಿರುವ
ದಿನನಿತ್ಯ ನೋಯುವ ನೋವಲ್ಲವೆ?
ಹುಣ್ಣಿನ ನೋವನ್ನ ಅಮಲಾಗಿ ಕಲ್ಪಿಸುವ
ಗಂಡಸಿನ ತಲೆ ಅದಕು ಹಿರಿದಲ್ಲವೆ?

ಸೇಂದಿಗು ಹೆಂಗಸಿಗು ಫರಕೊಂದು ಉಳಿದೈತಿ
ಸೇಂದಿಗೆ ಬಾಯಿಲ್ಲ; ಹೌದಲ್ಲವೆ?
ಹೆಣ್ಣು ಬಲೆ ವಾಚಾಳಿ, ಗೋಳು ಬೀಸುವ ಗಿರಣಿ
ನಮ್ಮ ಧರಣಿಯ ಹಾಗೆ ಅವಳಲ್ಲವೆ?

ಹೆಣ್ಣಿನ ಕಿರಿಕಿರಿ, ಗದ್ದಲದ ದಿನಚರಿ
ಸಂಸಾರವೆಂದರೆ ಇದೆ ಅಲ್ಲವೆ?
ಸಂಸಾರವಿಲ್ಲದೆ ಮಾನವನ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ
ಕೊಂಚವಾದರೂ ಅರ್ಥ ಇದೆಯೆ? ಹೇಳಿ.

೧೯೯೧

ಕೆ.ವಿ. ಸುಬ್ಬಣ್ಣನವರು

ಸುಬ್ಬಣ್ಣ ಎಂಬುವರು ಸುಮ್ಮನೇ ಆದವರೆ?
ಜನ ಬದುಕಲೆಂದು ತಪ ತಪಿಸಿದವರು.
ಭೂಮಿ ಬರಿ ಮಣ್ಣಾಗಿ ನಮಗೆ ತೋರಿದ್ದಾಗ
ಹಸಿರಿನ ಪವಾಡಗಳ ತೋರಿದವರು.

ಮಣ್ಣಿನಿಂಗಿತ ಅದರ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಜೀವರಸ
ಮುಕ್ಕುಳಸಿ ಅರಳಿದವರು.
ಮಲೆನಾಡ ಮರವಾಗಿ ಎತ್ತರದ ಕಾಡಾಗಿ
ಸೂರ್ಯನ್ನ ಕುಡಿದು ಸುಡದವರು

ಹೆಕ್ಕಿ ತಂದವರಿವರು ಹೊಳೆವ ಬೆಳಕಿನ ಮುತ್ತು
ಸಂಸಾರ ಸಾಗರದ ಆಳದಿಂದ
ತಂದಂಥ ಬೆಳಕನ್ನ ನಿಜದ ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿ
ಬಡ್ಡಿ ಬೀಳದ ಹಾಗೆ ಬಳಸಿದವರು.

ಆಚೆ ಈಚೆಗಳನ್ನ ಗದ್ಯವೂ ಪದ್ಯವೂ
ಅಗಿಸದೆ ನೇರಕ್ಕೆ ನೋಡಿದವರು.
ಏಡ್ಸು ರೋಗದ ಭಯಕೆ ಬಿಳಿಚಿರುವ ನಗರಕ್ಕೆ
ಔಷದಿಯ ಗಾಳಿಗಳ ಕಳಿಸಿದವರು.

ಬೀಸಣಿಗೆಯಿಂದ ಬಿರುಗಾಳಿ ಹುಟ್ಟಿಸಿದವರು
ಬೆರಳಿಂದ ಸಿಡಿಲುಗಳ ಮಣಿಸಿದವರು.
ಯಾವ ಬಲವಂತಕ್ಕು ಬಗ್ಗರೀ ಸುಬ್ಬಣ್ಣ
ತಪ್ಪಿಗಿಂತಾ ಹೆಚ್ಚು ಕ್ಷಮಿಸಿದವರು.

ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಮಾಣಗಳು ಹೊಲಬುದುಪ್ಪಿರುವಾಗ
ಬದುಕಿರಯ್ಯಾ ಎಂಬ ದನಿ ಕೇಳಿಸಿ
ಜಂಗು ತಿಂದಿರುವೆಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನ ತೊಳೆದವರು.
ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿನ ಹೊಳೆವ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ.

ಸುಬಣ್ಣ ಎಂಬುವರು ಸುಮ್ಮನೇ ಆದವರೆ?
ಹೌದೆಂಬ ನಡೆಯ ನುಡಿಗಟ್ಟಿದವರು.
ನಾಗರಿಕ ನಾಗಲೋಕದ ಈಚೆ ಬದಿಯಲ್ಲೆ
ಕಲ್ಯಾಣ ಕಟ್ಟಿದವರು.

೧೯೯೩

ಕನ್ಯೆ ನಕ್ಕರೆ

ಎಲ್ಲಾ ಇದ್ದರು ಇನ್ನೊಂದ್ ಬೇಕು
ಅದಕಂತಾರೆ ಅದೃಷ್ಟ.

ಅದೇ ಇಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲಾ ಇದ್ದರು
ತಪ್ಪೋದಿಲ್ಲ ಕಷ್ಟ.

ಅದು ಇದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿ ಬರುತ್ತವೆ
ಹೆಣ್ಣೂ ಮತ್ತೂ ಹೊನ್ನೂ.
ಅದರಾಸರೆಯೇ ತಪ್ಪಿದರಾಯಿತು
ಅನ್ನವಾಗೋದು ಮಣ್ಣು.

ಹೆಣ್ಣೂ ಗಂಡೂ ಕೂಡೋದಕ್ಕೆ
ಕೂಡಿ ಬರಬೇಕು ಕಾಲ.
ಹೆಣ್ಣೂ ಕಾಲ ಎರಡೂ ಇದ್ದರು
ತುಕ್ರನಿಗೋ ದುಷ್ಕಾಲ!

ಗ್ರಹಗಳ ಗತಿಯೇ ತಪ್ಪಿದೆಯಾದರೆ
ಅದೃಷ್ಟ ಮಾಡೀತೇನು?
ಅದೃಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಗ್ರಹಗಳ ಗತಿ ಗಿತಿ
ಮಾಡೀತಾದರು ಏನು?

ಅದೃಷ್ಟ ಗ್ರಹಗತಿ ಎಲ್ಲಾ ಸುಳ್ಳು
ಕನ್ಯೆ ನಿನ್ನನ್ನ ಕಂಡು,
ಕಿಸಪಿಸಕ್ಕಂತ ನಕ್ಕರೆ ಆಕೆಯ
ಆಸೆ ಬಿಡುವುದೇ ಮೇಲು.

೧೯೯೧

ಅಂಬೇಡಕರರು ಇವರು

ನಮಿಸಿರಿ ಇಗೊ ಅಂಬೇಡಕರರಿವರು
ಶರಣು ಹೇಳಿರಯ್ಯ!
ಬೊಗಸೆತುಂಬ ಮೀಸಲದ ಭಕ್ತಿಯಲಿ
ಇವರ ನೆನೆಯಿರಯ್ಯ.

ಹುಲ್ಲಿನ ಗಾಯವ ಮಾಯಿಸಿ ನಿಲ್ಲುವ
ಪೊಗರನು ಕೊಟ್ಟವರು.
ಹೊಲಸು ಗಲೀಜಲಿ ಕಮಲ ಹುಟ್ಟುವ
ಪವಾಡ ತೋರಿದವರು.

ಮುಚ್ಚುಮರೆಗಳನು ಬಿಚ್ಚಿ ಚರಿತ್ರೆಯ
ಕುಹಕ ತೋರಿದವರು.
ಕತ್ತಲನ್ನ ಹುರಿಮಾಡಿ ಹಿಂಡಿ
ಬೆಳ್ದಿಂಗಳ ತೆಗೆದವರು.

ಹೂವಿನ ಹಾಗೆಯೆ ಬೇರಿಗು ಬೇರೆಯ
ನಿಜವಿದೆಯೆಂದವರು.
ರಸಸಿದ್ಧಿಯ ನಾಗಾರ್ಜುನ ಮರೆತಾ
ಬೇರನು ಕಂಡವರು.

ನರರು ಮಾನವರ ಮಧ್ಯೆ ಇದ್ದ
ಅಂತರಗಳ ಬೆಸೆದವರು.
ಕಸಿದ ಕನಸುಗಳ ತಿರುಗಿ ಕೊಟ್ಟು
ಇತಿಹಾಸ ಹಂಚಿದವರು.

೧೯೯೧

ಕುರ್ತಕೋಟಿಯ ಕೀರ್ತಿನಾಥ ಗೌಡರು

ಕೀರ್ತಿನಾಥರು ಇವರು ಕಾಣೆಯಿಲ್ಲದ ಹಾಗೆ
ತಕ್ಕಡಿಯ ತೂಗಿದವರು.
ಆಕಾಶ ಭೇದಿಸುವ ಕಣ್ಣಿನವರಾದರೂ
ತರಕಾರಿ ದರಗಳನು ಮರೆಯದವರು.

ಸೋಲಜೊತೆ ಸಾಮೀಲರಾದ ಸಿನಿಕರ ಸಿಡುಕ
ದಯಮಾಡಿ ಕ್ಷಮಿಸಿದವರು.
ತಾಂಬೂಲದೆಂಜಲಲಿ ಮುಖಬೆಳಗಿ ನಗುವವರು
ಹಾಗೆಯೇ ಧಾರಾಳ ಉಗಿಯುವವರು.

ಜಂಗಮರು: ಹಿಂದು ಮುಂದುಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿ
ಸತ್ತುದರ ನೆತ್ತಿಗಂಗಾಲನಿಟ್ಟವರು.
ಹಾಗೆಯೇ ಚಿಗುರಿಗೂ ಹಸಿರ ದೀಕ್ಷೆಯ ಕೊಟ್ಟು
ಹಣ್ಣು ಆಗುವ ಗುಟ್ಟ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟವರು.

ಹುಟ್ಟಾ ಅದ್ವೈತಿಗಳು: ಸದ್ದಿಲ್ಲ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ;
ಎರಡರಲ್ಲ ಶಬ್ದಾರ್ಥ ಒಂದೆಂದಿರಿ.

ಡೀಕೋಡಿಸಿದಿರಯ್ಯ ಶಿವಪಾರ್ವತಿಯ ನಂಟು
ಭಾಗ್ಯವಂತರ ಭಾಷೆ ಕನ್ನಡದಲಿ.

ಬೇರೆ ಕಲರುಗಳನ್ನ ಬೆರಕೆ ಮಾಡದೆ ಶುದ್ಧ
ಹಸಿರಲದ್ದಿದ ಹೊಸಾ ಕನಸುಗಳನು
ಕಣ್ಣುತುಂಬಾ ಕೊಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಕಳಿಸಿದಿರಯ್ಯ
ತೋರಿ ದೂರದ ಹೊಳೆವ ಕ್ಷಿತಿಜವನ್ನು.

ನಿಮ್ಮ ಭಾಗದ ಗಾಳಿ ನಮ್ಮ ಕಡೆ ಬೀಸಿದರೆ
ನಿಮ್ಮದೇ ನೆನಪು ನಮಗೆ.
ಅಷ್ಟೋ ಇಷ್ಟೋ ದಾರಿ ನಡೆದೆವಯ್ಯಾ ನಿಮ್ಮ
ಕಣ್ಣುಗಳ ಬೆಳಕಿನೊಳಗೆ.

ನಮ್ಮ ಚಿತ್ತದಲೊಂದು ಬಿಳಿಯ ಕಂಬಳಿ ಹಾಸಿ
ಮ್ಯಾಲೆ ಕುಂತಿರಿ ಇಂಬು ಉಳಿಯದಂತೆ.
ಜರದಾ ಜಗಿಯೋದನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿರಿ ಸೊಲ್ಪ
ಗೌಡರೇ, ನಮ್ಮ ಭಕ್ತಿ ಅರಿವಾಯಿತೆ?

೧೯೮೯

ಹೊಸ ಬಾಳಿಗೆ ಹೊರಟ ಮಗಳಿಗೆ

ಹೊಸ ಬಾಳಿಗೆ ಹೊರಟ ಮಗಳು
ಕಣ್ಣ ತುಂಬ ಕನಸು.
ಶುಭವಾಗಲಿ ಮಗಳೆ ನಿಮ್ಮ
ಕನಸಾಗಲಿ ನನಸು.

ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಹಾಪೂರದಲ್ಲಿ ತೇಲುತ್ತ
ಬಂದೆವಿಲ್ಲಿಯತನಕ, ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಸುರುವಾಗಬೇಕು
ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಯಾಣ.

ನಾವು ಗಳಿಸಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ
ಸಮ ಲೆಕ್ಕ -
ಅಷ್ಟೋ ಇಷ್ಟೋ ದಾರಿ ನಾವು ನಡೆದದ್ದಿದೆ
ದಾರಿ ಸಾಗದೆ ಬದಿಗೆ ಕುಂತದ್ದಿದೆ.
ಬಂಡೆಬೆಟ್ಟದ ಮ್ಯಾಲೆ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿದ ಮುಗಿಲು
ಸಿಡಿಲು ಹೊಂಚಿದ್ದೂ ಇದೆ ಆಚೆ ಬದಿಗೆ.

ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಆಗೀಗ ಹ್ಯಾಗೋ ಆಗಿ
ಜಾರಿ ಬಿದ್ದದ್ದು ಇದೆ, ಮುಂದೆ ಹ್ಯಾಗೆಂದು.
ಮ್ಯಾಲೆ ಸುರಿಯೋ ಮುಗಿಲು, ಕೆಳಗೆ ಜಾರೋ ನೆಲ,
ದಾರಿ ಸಾಗಿಸೊ ಶಿವನೆ ಅಂದದ್ದಿದೆ.

ಆಗ ಅವತರಿಸಿದಿರಿ ನಮ್ಮ ತೋಟದಲೇನೆ
ಹಸಿರು ಹಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನದ್ದಿ.
ಸ್ವಚ್ಛ ಬೆಳ್ದಿಂಗಳನು ಸುತ್ತ ಸುರಿದಿರಿ ತಾಯಿ
ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ಕಡಲಾಗಿ ನಾವು ಉಕ್ಕಿ.

ನೋಡ ನೋಡುವ ಹಾಗೆ ಕಣ್ಣೆದುರಿನಲೆ ಬೆಳೆದು
ಚಿತ್ತದ ಚಮತ್ಕಾರವಾದೆ ಮಗಳೆ.
ಚಿಗುರು ಹೂವಾಗುವ ಪವಾಡ ಕಡಮೆಯದಲ್ಲ,
ಅದು ಕೂಡ ತಿಳಿದದ್ದು ನಿನ್ನಿಂದಲೆ.

ಗುರಿಯ ತುಲುಪಲು ಹೋಗಿ
ಇನ್ನಲ್ಲಿಗೋ ಮುಟ್ಟಿ
ಏನೇನೋ ಆದದ್ದು ಎಷ್ಟೋ ಇದೆ
ಸೋಲಿಂದ ಬಹಳಷ್ಟು ಕಲಿಯೋದಿದೆ.

ನಾವು ಬಿತ್ತಿದ್ದೆಷ್ಟೋ ಬೆಳೆಯಲಾಗಲೆ ಇಲ್ಲ
ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅದು ಬೆಳೆದು ಫಲ ನೀಡಲಿ.

ನಾವು ಮಾಡಿದ ಬೆಳಕು ಸಾಲದೆ ಬಂದಲ್ಲಿ
ನೀವೂನು ಮಾಡ್ರಿ ತುಸು ಬೆಳಕು.
ಸುಡಬೇಕು ಪ್ರೀತಿಯಲಿ ಸುಟ್ಟು ಬೆಳಕಾಗುತ್ತ
'ನೊಗವೆ ನಾರಾಯಣಾ' ಅನ್ನಬೇಕು.

ಸೂರ್ಯ ತಿಳಿದಿರಬೇಕು ಬೆಳೆಗೊ ಕರ್ತವ್ಯವನು
ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೆ ಅವನ ಗೊಡವೆ ಬೇಡ.
ಸೂರ್ಯ ಇರದಿದ್ದರೂ ಹಸಿರು ತಿಳಿದಿರಬೇಕು
ಬಿರಿದು ಹಣ್ಣಾಗುವ ಪವಾಡವನ್ನ.

ಕಾಲರಾಯನ ಗೇಹ ಈ ದೇಹ; ಕೊನೆಯಲ್ಲ -
ಲೋಕ ಎಷ್ಟೋ ಉಂಟು ಇದರ ಆಚೆ.
ಕನಸು ವಿರಮಿಸದಿರಲಿ ತುದಿಯ ತಲುಪುವ ತನಕ
ತುದಿಯೆಲ್ಲಿ, ಗೊತ್ತಲ್ಲ? ಕ್ಷಿತಿಜದಾಚೆ!

೧೯೮೭

ಜಲರಾಯ

೧

ಜಲರಾಯ ಎಂಬೋದು ಮತ್ಸ್ಯರಾಜನ ಹೆಸರು
ಜಲಧಿಮಂಡಲಕವನೆ ರಾಜ.
ಹುಟ್ಟಿದೊಡನೆಯೆ ಕಡಲ ಮೆಟ್ಟಿ ನೆಗೆದಾತನಿಗೆ
ಜಲಚರ ಹೆದರುವುದು ಸಹಜ.

ತೆರೆಗಳ ಉನ್ಮಾದ ತಿವಿತಿವಿದು ನಗುವಾತ
ಕ್ಷಣಕೊಂದು ಚಂದಾಗಿ ಬೆಳೆದ.
ಸಾಗರಕೆ ಸೀಳುಗಾಯವ ಮಾಡಿ ಈಜುತ್ತ
ದಿನಕೊಂದು ಚಂದಾಗಿ ಬೆಳೆದ.

ಗುಡ್ಡSವೆ ಹೊರಳಾಡಿ ಈಜುವ ಹಾಂಗಿತ್ತು
ಜಲರಾಯ ಈಜುತ್ತಿದ್ದಾಗ.
ಈ ದಂಡೆಯಿಂದ ಆ ದಂಡೆವರೆಗೂ ಬೆಳೆದ
ಸಾಗರಕೆ ದೊಡ್ಡವನಾದ.

ದೇವರ ಹಂಕಾರ ಕೊಂಕಿಸಿ ನಗುವಾತ
ಹತ್ತು ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಆತ ಖ್ಯಾತ.
ಅವನಿಂದಲೇ ಗಾಳಿ ಅವನಿಂದಲೇ ನೀರು
ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲ ಯಾರ್ಯಾರು ಅವನಿಗಿಂತ.

೨

ಜಲರಾಯ ಒಂದು ದಿನ ತೇಲುಗಣ್ಣಿನಲಿದ್ದ
ಸುಖಮಯ ಲೋಲುಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ.
ಹಕ್ಕಿಯ ರೆಕ್ಕೆಯ ಗಾಳಿ ಬೀಸ್ಯಾಡಿದರು
ಕೆಡತಾವು ರಾಜನ ನಿದ್ದಿ.

ಶಿವನ ಹಣೆಗಣ್ಣೊಳಗೆ ಶಿವನೆ ಸುಡುತಿರುವಂತೆ
ಕನಸಾಯ್ತು; ಫಕ್ಕನೆ ಎದ್ದ.
ಹೆಸರುಗೊಂಡ್ಯಾರೊ ಕರೆದಂತಾಯ್ತು; ಆಚೀಚೆ
ಗಡಬಡಿಸಿ ಹುಡುಕುತ್ತ ನಿಂತ.

ದೂರ ನೀಲಿಮದಲ್ಲಿ ಲೀಲೆಯಾಡುವನ್ಯಾರು
ನಾನು ಕಾಣದ ಯಾವ ಸೀಮೆಯಾತ?

ಈತನಕ ಮುಖ ಮರೆಸಿಕೊಂಡಾತ, ಯಾರೀತ?
ಸದ್ದು ಮಾಡದೆ ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗಿದಾತ?

ಹೊಳೆವ ಆಯುಧದಂತೆ ಬಾಲ ಝಳಪಿಸುವಾತ
ನಮ್ಮ ಖ್ಯಾತಿಯ ಕೊಳವ ಕಲಕಿದಾತ.
ನೀರಿನಲಿ ಮುಖ ಹುಗಿದು ಎತ್ತರದ ಬಾನಿನಲಿ
ಚಿತ್ತಾರ ಧ್ವಜವೆತ್ತಿ ಆಡುವಾತ.

ನೋಡನೋಡುತ್ತ ನೋಡಿದ್ದೆ ತಾನಾದಂತೆ
ಹೊಳಹುದೋರದ ಬೆಳಕು ಬೀರುವಾತ.
ಎಷ್ಟು ತಿಳಿದರು ತಿಳಿಯಬೇಕಾದ್ದು ಉಳಿವಾತ
ಸಾಟಿಯಿಲ್ಲದ ಆಟ ಆಡುವಾತ.

ದುಷ್ಟರಿಗೆ ಶಿಷ್ಟರಿಗೆ ಒಟ್ಟೂ ಕನಿಷ್ಠರಿಗೆ
ಕಟ್ಟಳೆಯ ಮಾಡುವ ನಮಗೆ.
ಸಿಟ್ಟು ಬಂದರೆ ಏಳು ಬೆಟ್ಟ ನುಂಗುವ ನಮಗೆ
ಈ ಕಾಕು ಪೋಕರಿಯು ಎದುರೆ?

ಸುಯ್ಯಂತ ಅಡರ್ಯಾವು ಸುಡುಸುಡುವ ಸೇಡುಗಳು
ಕಂದೇರಿದವು ಬೆಂದ ಹೃದಯ.
ಹೊಂಚಿ ಕಾದಿರುವಂಥ ವಂಚಕನ ಬಿಡೆನೆಂದು
ಜಲರಾಯ ಭೋ ಎಂದು ಹೊರಟ.

೩
ಭರ್ರಂತ ಹೊರಟರೆ ಸರ್ರಂತ ಸರಿಯಿತು
ವೈರಿಯ ಗರಿಗರಿ ಬಾಲ.
ಬಾಲ ಅಲುಗಿದರೇನೆ ಬಿರುಗಾಳಿ ಬೀಸಿದವು
ಜಲರಾಯ ಎದೆಗುಂದಲಿಲ್ಲ.

ಸಾವಿನ ಕುಳಿಯಂಥ ಬಾಯ್ದೆರೆದು ಎರಗಿದನು
ಕೊಸರಿ ಕುಣಿದಾಡಿತ್ತು ಬಾಲ.
ಕಚ್ಚಿ ಹಿಗ್ಗಾ ಮುಗ್ಗ ಎಳೆದೆಳೆದು ನುಂಗಿದನು,
ಉಕ್ಕಿದವು ಪಾತಾಳ ಮ್ಯಾಲ.

ಚೆಲ್ಲಂತ ಚಿಮ್ಮಿದವು ನೆತ್ತರಿನ ಕಾರಂಜಿ
ಕೆಂಪೇರಿದವು ಮ್ಯಾಲೆ ಮುಗಿಲು.
ನಾಲೆಗಳಾದವು ತೆರೆಗಳ ಸಾಲುಗಳು
ಬುಸುಗುಡುತಿದ್ದವು ಜೋರು.

ನುಂಗಿದನು ನುಂಗಿದನು ನುಂಗಿದಷ್ಟೂ ಉದ್ದ
ಬೆಳೆಯಿತು ಬೆಳೆಯಿತು ಮೀರಿ.
ಬಾಲವೆ ಹಿಂಗಿವನ ಮುಖ ಬೇರೆ ಹ್ಯಾಗಿದೆಯೊ!
ಭೇದಿಸಬಾರದ ವೈರಿ!

ನರನಾಡಿ ಜುಮು ಜುಁಮು ಬೆನ್ನಹುರಿ ರುಮು ರುಮು
ಒಳಗೆ ಮಿಂಚಿನ ತಂತಿ ಹರಿದ ಹಾಗೆ,
ಘನ ಘನ ಗಂಭೀರ ಮೌನವೆ ಬಿರಿದಂತೆ,
ಬಿಗಿದ ಬೆಳಕಿನ ತೂಬು ಬಿಚ್ಚಿದಂತೆ.

ಏನೆಂದು ಎಂತೆಂದು ಹೇಳಿರಯ್ಯಾ ಎಂದು
ಜಲರಾಯ ಕೂಗುವ ಮೊದಲೆ,
ತನ್ನ ಬಾಲವ ತಾನೆ ನುಂಗುತಿರುವೆನು ಎಂದು
ನಿಜದ ಎಚ್ಚರ ಮೂಡಿತಲ್ಲೆ!

ಶಿವನ ಹಣೆಗಣ್ಣೊಳಗೆ ಸೂರ್ಯದೇವನು ಉರಿದು
ಸುಡುತಿದ್ದ ಬೆಳಗಿನಲಿ ಬಯಲ
ಬಯಲಿಗೆ ಬಯಲೋ ಶಿವಸುಖ ಮೊದಲೊ
ಶಿವಲಿಂಗನೊಬ್ಬನೆ ಬಲ್ಲ.

೧೯೯೨

ಆ ಮುದುಕ

ಯಾರೋ ಬೇನಾಮಿ ಮುದುಕ
ತೀರಾ ಪರಿಚಿತನಂತೆ ಒಳಗೆ ಬಂದ.
ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಒಬ್ಬರನ್ನ
ಹುಡುಕುವಂತೆ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ಸೋಸಿ ನೋಡಿದ.

ನಾವು ಕೇಳರಿಯದ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ
ಅಲ್ಲಿದ್ದವರನ್ನೆಲ್ಲ ಕರೆದ.
ತಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಗೊತ್ತಿದ್ದ
ಕೋಡು ನುಡಿಗಳ ನುಡಿದ.

ನುಡಿಗಳೋ ಇವು ಕಿಡಿಗಳೋ? –

ಅಂತ ಚೇಷ್ಟೆಯಾಡಿದರೆ ನಾವು
ಹೊರಟವನು ಗಕ್ಕನೆ ತಿರುಗಿ,

ಕತ್ತಲೆಗೆ ಬೆಳಕಿಟ್ಟಂತೆ ಹಲ್ಲು ಕಿರಿದು
ಉರಿಕಾರುವ ಹರಿತ ನೋಟಗಳಿಂದ
ಇರಿದು ಮರೆಯಾದ.

ಆಗಲೇ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಾದದ್ದು
ಅವನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಸೀಮೆಯ
ಬೆಳಕು ಹೊಳೆದಾಡಿತೆಂದು!

೧೯೯೩

ಅತಿಥಿ

ಬಂಧುಬಳಗವ್ಯಾರ್ಯಾರಿಲ್ಲದ ಮುದುಕ
ಕೊನೆ ಅತಿಥಿಯ ದಾರಿ ಕಾಯುತ್ತ ಕೂತಿದ್ದಾಗ
ಗೆಜ್ಜೆ ಕಾಲಿನ ಕಂದನೊಬ್ಬ
ಓಡೋಡಿ ಬಂದ.

ಹೇಳದೇ ಕೇಳದೇ ಒಳನುಗ್ಗಿ
ಸಣ್ಣ ಬಾಗಿಲ ತುಂಬ ಇಂಬಾಗಿ ನಿಂತ.
ಫಳ್ಳನೆ ಬೆಳ್ದಿಂಗಳ ತುಳುಕಿ ನಕ್ಕ.
ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟು, ಗಿಲ್ ಗಿಲ್ ಗಿಲ್ ಗೆಜ್ಜೆ ನುಡಿಸಿ
ಥೈ ಥೈ ಥೈ ಕುಣಿದು
ಮನೆಯಗಲ ಮನದಗಲ ತುಂಬಿದ.

ಇವನು
ಯಾರೆಂದು ಗುರುತಿಸುವ ಮೊದಲೇ
ಕಣ್ಣಾಮುಚ್ಚೇ ಕಾಡಿಗೋಡೇ ಕವ್ವಾಲೇ ಎಂದು
ತುಟಿಮ್ಯಾಲೆ ಬೆರಳಿಟ್ಟು
ಆನಂದ ಸನ್ನೆಗಳ ಮಾಡುತ್ತ
ಆ ಮೂಲೆಯ ಕಪ್ಪು ದಿಗಲಿನಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾದ;

ಮರೆವಿನ ಮರೆಯಿಂದ ಹೊರಬರದ ಮುದುಕ
ಹುಬ್ಬು ನಿಬ್ಬೆರಗಿನಲಿ
ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾಗಿ ಕೂತ;
ಯಾರೀತ?

ಈ ರೂಪ ಅಪರೂಪ
ಈ ಜಗದ ಚಂದ ಒಂದಾಗಿ ಬಂಧಂಗಿದ್ದ.
ಎಳೆಯಕುಂತಳ ತಿದ್ದಿತೀಡಿತ್ತು.
ಕರಗಿಸಿದ ತುಂಟ ನಕ್ಷತ್ರ ಕುಡುತೆಗಂಗಳಲಿತ್ತು
ತನಿಬೆಳಗು ತನ್ನ ಆನಂದದಲಿ ತೇಲಾಡಿ

ಲೋಲಾಡಿದಂತಿತ್ತು ಅವನ ಶೈಲಿ.
ಯಾವ ತಾಯಿಗೆ ಮಾಯೆ ಮಾಡಿ ಬಂದವನೀತ?
ಯಾ ಯಶೋದೆಯ ತುಂಟ ಕಂದನೀತ?
ತನ್ನಂತರಂಗದ ವೃತ್ತಾಂತ ಹೇಳದೆ
ಮರೆಯಾದ ತ್ವರಿತ.
ಅವನ ಸರಸಕೆ ನಮಗೆ ಹರುಷವಾದವು ಯಾಕೆ?
ಯಾರು ಈತ?

ಹಳೆಯ ಡೈರಿಗಳನ್ನು ತಿರುವಿದರು ಮಗುಚಿದರು
ಯಾವ ಪುಟದಲು ಬೆಳಕು ಮೂಡಲಿಲ್ಲ;
ಮೂಡಿದರು ಈ ತುಂಟ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.
ತಡೆಯಲಾರದೆ ಮುದುಕ ತಲ್ಲಣಿಸಿದ.

ಮೀರಿ ಮರೆಯಾದವನ ಹುಡುಕಲೇಬೇಕೆಂದು
ಎಲ್ಲ ಕತ್ತಲೆಗಳನು ತಡಕಾಡಿದ.
ಕಣ್ಣ ಹಣತೀ ಮಾಡಿ ಒಡಲ ಬತ್ತೀ ಮಾಡಿ
ಹಗಲು ರಾತ್ರೀ ಮಾಡಿ ಹುಡುಕಾಡಿದ.

ಪೋರ, ಹೃದಯದ ಚೋರ, ಮನ ಮರುಳು ಮಾಡಿದ
ಮಾಯಾವಿ ಇರಬಹುದೆ ಅಂದ.
ನಾನು ಕಾಣದ ಆಚೆ ಸೀಮೆಯವನೇ ಎನಿಸಿ
ಪುಳಕ ಜಲದಲಿ ಇಡೀ ಮನೆಯ ತೊಳೆದ.

ಅಡಿಗಡಿಗೆ ದೃಢಭಕ್ತಿ ಅಡರಿದವು ಮುದುಕಂಗೆ
ಜಡದೇಹ ಹಿಡಿದವನ ಮರೆಯಬ್ಯಾಡೆಂದ.
ಒಡಲು ಗುಡಿಯಾದಂತೆ ಎನಿಸಿ ಗಡಬಡಿಸುತ್ತ
ಸ್ವಂತ ಕೈ ಮೈ ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಸ್ವಾಮೀ ಅಂದ.
ಒಡಲ ಸಾಕ್ಷಿಕ ಸ್ವಾಮಿ ಗರ್ಭಗುಡಿಯೊಳಗಿಂದ
ಒಡನುಡಿದು ಗುಡುಗಾಡಿದ:

ಕರೆಯುತಿರುವವರ್ಯಾರು? ನಾನೊ ಇಲ್ಲವೆ ನೀನೊ?
ಯಾರಿಗ್ಯಾರೋ ಅತಿಥಿ ಇಬ್ಬರೊಳಗೆ?

ನಿ ಕರೆದೆಯೆಂದೇ ನಾನು ಓಗೊಡುತಿರುವೆ
ನೀನು ಓಗೊಡುತಿರುವೆ ಇನ್ಯಾರಿಗೆ?

೧೯೯೨

ಚಂದಿರನ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋದಾ

ಬಿಸಿಲಗುದುರೆಯನೇರಿ ಹೋದಾ
ಕೈಮೀರಿದ ಚಂದಿರನ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋದಾ ||ಪ||

ಬೆಳ್ಳಿಯ ಮೀನಾಗಿ
ಬೆಳುದಿಂಗಳಲೀಜುವ
ಚಂದ್ರನ ಹಿಡಿಯುವೆನೆಂದಾ ||ಅಪ||

ಹಾರುವ ಧ್ವಜದಂಥ ಪೊಗರಿನ ಬಾಲಕ
ಮುಗಿಲಿಗೆ ಎಗುರುವೆನೆಂದಾ |
ಆಕಾಶದಂಗಳಕೆ ನುಗ್ಗಿ ಲಗ್ಗೆಯ ಹಾಕಿ
ಸೂರೆ ಮಾಡುವೆ ಸಿರಿಯನೆಂದಾ |
ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಣ್ಣಗಳ ಮೆತ್ತುವ ಕನಸಿನಲಿ
ನಿಮ್ಮ ಮುಳುಗಿಸುತೇನೆ ಅಂದಾ ||ಹೋದಾ||

ಅಂಬಾರದಾಚೆಯ ರಂಭೇರ ನಾಡಿಂದ
ಬಾಡದ ನಗೆ ತರುವೆನೆಂದ |
ಚಕ್ಕಂದವಾಡುವ ಚಿಕ್ಕೆ ತಾರೆಗಳನ್ನ
ಉಡಿತುಂಬ ತರುತೇನೆ ಅಂದ |
ಸೊಕ್ಕಿದ ಚಂದ್ರನ ಸಭ್ಯನ ಮಾಡುವೆ
ಪಳಗಿಸುವೆ ದೇವರನೆಂದಾ ||ಹೋದಾ||

ಹೋದವ ಬಾರದೆ ಕಾತರ ತಾಳದೆ
ಕಣ್ಣ ಹಡದಿಯ ಹಾಸಿ ಕಾದೆ |
ಬಂದೇ ಬರುತಾನಂತ ಆಕಾಶದಂಗಳದ
ಒಂದಾರೆ ಹೂ ತರುತಾನಂತ | ಭ್ರಾಂತ
ಯಾವೇರುಪೇರಿನಲಿ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿದನೇನೊ
ಕಂಡರೆ ಕಳಿಸಿರೆ ತಿರುಗಿ || ಆ ಬಾಲನ

ನನ್ನ ಪಾತ್ರ

ನೋಡು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ
ನನ್ನ ನಾಟಕದ ಆ ಪಾತ್ರ
ರಂಗದಿಂದಿಳಿದು ನೇರ ಬಳಿಗೇ ಬಂದ.
ಪಕ್ಕದ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕೂತ.

ನಾನು ನಾಟಕ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರೆ
ಇವನು ನನ್ನ ಕಡೆ
ತನ್ನ ಕಣ್ಣು ಶಲಾಖೆಯೆಂಬಂತೆ
ಕಣ್ಣಿಂದ ನನ್ನೆದೆಯಲ್ಲಿ ತೂತು ಕೊರೆಯುತ್ತ ಕೂತ.

ತಗಲದ ಹಾಗೆ ಕಾಲು ಸರಿಸಿದರೆ ನಾನು
ಮುದ್ದಾಂ ಕಾಲು ತಗುಲಿಸಿ ಕೂತ.
ಭುಜ ಮುರಿಯುವಂತೆ ಕೈ ಹೇರಿದ.

ಎಲ್ಲರೂ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೆ ಈತ ಖೊಕ್ಕೆಂದು ನಕ್ಕ.
ಅನಗತ್ಯ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟಿ ಸಿಳ್ಳೆ ಹಾಕಿದ.
ಈಗ ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣು ಇವನ ಮೇಲೆ.
ಇವನ ಕಣ್ಣು ನನ್ನ ಮೇಲೆ.

ಇದ್ಯಾಕೋ ಸರಿಹೋಗಲಿಲ್ಲಂತ
ನಾಟಕ ಬಿಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ಹೊರಟೆ.
ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿ ಬಂದ.

ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದರೆ
ನನಗಿಂತ ಮೊದಲೇ ಒಳಹೊಕ್ಕ.

ಥರಾವರಿ ದೇಶಾವರಿ ನಗೆ ನಗುತ್ತ
ಕನ್ನಡಿಯಾಗಿ ಎದುರಿಗೇ ನಿಂತ!

ಎಷ್ಟೊಂದು ಸೌಜನ್ಯ ಕಲಿಸಿ ಕಳಿಸಿದ
ನನ್ನ ಪಾತ್ರಗಳು
ಹಿಂಗ್ಯಾಕೆ ಮಾಡುತ್ತವೆ?

೧೯೯೩

ಹಂಪಿಯ ಬಂಡೆಗಳು

ಹಂಪಿಯ ಈ ಬಂಡೆಗಳು
ದುಂಡಗೂ ಅಲ್ಲದ, ಅಂಡಾಕಾರವೂ ಅಲ್ಲದ,
ಹ್ಯಾಗಂದರೆ ಹಾಗೆ ಕೂತು
ಹಾಗೂ ಒಂದಾಕಾರಗೊಳ್ಳದ ನಿರಾಕಾರಗಳು.
ಕಣ್ಣು ತೆರೆದರೆ ರೆಪ್ಪೆಗೆ
ಮುಚ್ಚಿದರೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಭಾರವಾಗುವ, –
ಮಲಗಿದರೆ ಕನಸುಗಳಲ್ಲಿ
ಹಿಂಡು ಕರಡಿಯ ಹಾಗೆ ಕುಣಿದು;
ಕಿರುಚಿದರೆ
ನಮ್ಮ ನುಡಿಗಳ ನಮಗೇ ಮರುನುಡಿಗೊಡುವ
ಚರಿತ್ರೆಯ ದುರಾಸೆಗಳು
ಈ ಬಂಡೆಗಳು.

ಉರಿಬಿಸಿಲ ಧಗೆಯಲ್ಲಿ ಧಗೆ ಧಗೆ ಎಂದು
ಹಾರಾಡುವ ಬಾಯಾರಿಕೆಗಳು.
ರಾತ್ರಿ ಬೆಳ್ದಿಂಗಳ ಸುರಾಪಾನದಲ್ಲಿ
ಮತ್ತೇರಿ ಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಬೀಳುವ ಮೌನಂಗಳು.
ನದಿಯ ನೀರಲ್ಲಿ ಮುರಿದ ಚಂದಿರನ
ಒಂದುಗೂಡಿಸುವ ಕನಸುಗಳು.
ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯ ಕರಿಘನಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ
ಮುಗ್ಧವಾದ ಶಬ್ದಗಳು.
ಮುರಿದ ರೆಕ್ಕೆಯ ಮರಿ ಹಕ್ಕಿಯ ದನಿಯಲ್ಲಿ
ಕನವರಿಸುವ ಸಂಜೆ ಮುಂಜಾನೆಗಳು.
ಹರಿಯದ ನೀರ ನಿರಾಳದಲ್ಲಿ ಈಜಲಾರದೆ ಬಿದ್ದ
ಎಮ್ಮೆಗಳ ಹಿಂಡುಗಳು
ಈ ಬಂಡೆಗಳು.

ಶಿವನ ದಯೆಗೆ ದೂರವಾಗಿ
ವಿರೂಪಾಕ್ಷಿಯಲ್ಲುರಿದ ದಳ್ಳುರಿಗಳು.
ಗುರಿಯಾಗಿ ಶಾಪಕ್ಕೆ
ಹಾರೈಸಿ ಪದಘಾತಕ್ಕೆ
ಅರಳಲು ಕಾತರಿಸಿರುವ ಕಥೆಗಳು.

ಸವೆದು ಸವೆದು ಲಿಂಗವೂ ಆಗದ
ಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಅಂಗವೂ ಆಗದ ನಿಸ್ಸಂಗಿಗಳು
ಈ ಬಂಡೆಗಳು.
ಟೂರಿಸ್ಟರ ಕಂಡರೆ
ಕಲ್ಲರಳಿ ಹೂವಾಗುತ್ತಾವೆ.

ತಾಯ ಮುಗುಳುನಗು
ಕಂಕುಳದ ಎಳೆಮಗು-
ವಿನೊಂದಿಗೆ ಒಗೆತನ ಬೆಳೆಸೋದಕ್ಕೆ ಹಾರೈಸಿ
ಹರಡುತ್ತಾವೆ ನೆರಳ ಚಾಚಿ
ಬರಸೆಳೆದು ಬಾಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾವೆ, ಇಲ್ಲವೆ
ನೆನಪು ಕೆರಳಿಸಿ
ಛಳಿಗೆ ಛಳಿ, ಉರಿಗೆ ಉರಿ ಕಾರಿ
ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾವೆ
ಹಂಪಿಯ ಈ ಬಂಡೆಗಳು.

ಈ ಬಂಡೆಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಬಯಲನುಂಬ ಹಂಬಲದ
ಬಿಸಿಲುಗುದುರೆಗಳು
ಸದ್ದಾದರೆ ಅರೆ ಅರೇ,
ಹೊಲಬುದಪ್ಪಿ ಕ್ಷಿತಿಜದ ಕಡೆಗೆ ಓಡುತ್ತಾವೆ,
ಲಂಗುಲಗಾಮಿಲ್ಲದ, ಹತ್ತುವ ಧೀರರಿಲ್ಲದ
ಬರಿಮೈ ಕುದುರೆಗಳು.
ಈ ಬಂಡೆಗಳು.

೧೯೯೩

ಗಿಣಿರಾಮ ಹೇಳಿತು

ಗಿಣಿರಾಮ ಹೇಳಿದ ರೇಪಿನ ಕತೆಯೊಂದ
ರಾಮಾ ಹರಿ ರಾಮಾ||
ಮಾನಭಂಗಿತಳಾಗಿ ಕನಸೊಂದು ಬಿದ್ದಿದೆ
ರಾಮಾ ಹರಿ ರಾಮಾ||

ಬರಸಿಡಿಲೆರಗಿದೆ ಹೊಂಚಿ
ಹೋಗಿದೆ ಕಾಲವು ಮಿಂಚಿ
ಮುಖ ಎಂಜಲಾಗಿದೆ

ಮೈ ಮೀಸಲಳಿದಿದೆ
ಸೊನ್ನೆಯಲಿ ಕಣ್ಣಾಲಿ ಕೀಲಿಸಿದೆ||

ಹಾಳು ಬೆಟ್ಟದ ಮ್ಯಾಲೆ
ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿದ ಮುಗಿಲೆ
ಮುಚ್ಚುಮರೆಯೊಳಗಡೆ
ಬಾಯಿ ಚಪ್ಪರಿಸಿದೆ
ಸುಖವುಂಡ ನೆನಪಿಗೆ ಸಿಡಿಲು ನಗತಾವಣ್ಣ||

ಉಕ್ಕುವ ದುಃಖದಲಿ
ಮೂಕವಾಗಿದೆ ಮುಗಿಲು
ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೆ ಹಕ್ಕಿ
ಸೊಕ್ಕಿಗಂತ ತಿಳೀಬ್ಯಾಡ್ರಿ
ದಿಕ್ಕುತಪ್ಪಿ ಕೂತಾವಣ್ಣ ಬಡಪಕ್ಷಿ||
ಇದಕೆ ನಾ ಸಾಕ್ಷಿ||

೧೯೯೧

ಕಾಡು ಕಾಡೆಂದರೆ

ಕಾಡು ಕಾಡೆಂದರೆ
ಕಾಡೇನ ಬಣ್ಣಿಸಲೆ
ಕಾಡಿನ ಒಳಗೆರೆ ತಿಳಿಯಾದೊ| ಶಿವನೆ
ಹೊರಗಿನ ಪರಿ ನಂಬಲಾರೆ | ಶಿವನೆ ||ಪ||

ನೋಡೋ ಕಂಗಳ ಸೀಳಿ
ಏಳು ಬಣ್ಣಗಳುಂಟು
ಹರಿಯುವ ಹಾವನ್ನ
ಕೊರೆಯುವ ಹಸಿರುಂಟು
ಹೂವುಂಟು ಮುಳ್ಳಿನ ಮ್ಯಾಲೆ | ಶಿವನೆ |
ಓಡುವ ಮರಕಂಟಿ
ಹಾಡುವ ನೋವುಂಟು
ಮಾತಾಡೊ ಗವಿಗಳು ಹಲವಾರೊ | ಶಿವನೆ |
ನಡೆಯುವ ಬೆಟ್ಟಗಳು ನೂರಾರಯ್ಯಾ ||

ಗುಟ್ಟು ಹೇಳೇನಂತ
ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಕರೆಯುವುದು

ತೋರುವ ದಾರಿಯ
ಕಣ್ಣೆದುರೆ ಮುಚ್ಚುವುದು
ಏನಂತ ಹೇಳಲಯ್ಯಾ | ಕಾಡಿನ ಪರಿಯ ||
ಬಲ್ಲಬಲ್ಲವರನ್ನ
ಹುಲ್ಲಿಗೆ ಸಮಮಾಡಿ
ಕಲ್ಲಿಗೂ ಕಡೆಮಾಡಿ ನಗತಾದಯ್ಯಾ|
ಕಾಡೇನ ಬಣ್ಣಿಸಲಯ್ಯಾ ||

(ಕಾಡುಕುದುರೆ)

೧೯೯೦

ಸೂರ್ಯನೆಂಬ ಮರ

ಸೂರ್ಯನೆಂಬ ಮರಕ್ಕೆ
ನೀಲಾಂಬರದ ತುಂಬ ಬೇರು ಬಿಳಲು
ಹಗಲೆಂಬ ರೆಂಬೆಕೊಂಬೆ
ಗೆ ಬಿಸಿಲೆಂಬ ಚಿಗುರುಹೂವು.

ಹೂಹೂವರಳಿ
ಬೆಳಕಿನ ಹಣ್ಣುದುರಿ
ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದರೆ
ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕೆ

ನಾನೂ ಇಲ್ಲ
ನೀನೂ ಇಲ್ಲ.

೧೯೯೩

ಸದ್ದು

ಮರದ ಬೇರಿಗೆ
ಮೌನದಲ್ಲೇ ಮಜ

ಎಲೆಗೆ ಸದ್ದೇ ಬೇಕು.
ಗಾಳಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ
ಕೂತ ಹಕ್ಕಿಯ ಕತ್ತು ಹಿಸುಕಿಯಾದರೂ
ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಹೂವಿನ ಮಾತುಕತೆ ಬಿಡು,
ಬೆರಗಾದ ಧರೆಗೇ ಗೊತ್ತು.

೧೯೯೩

ಕೋಗಿಲೆ

ನೋಡು ನೋಡು ಜಾದುಗಾರ
ಓಡಿ ಓಡಿ ಬಂದ
ಜೇಬಿನಿಂದ ಕೋಗಿಲೆಗಳ
ಒಂದೊಂದೇ ತೆಗೆದ.

ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಕೀ ಕೊಟ್ಟು ನೋಡು
ರಾಗ ಹಾಡುತಾವೆ.
ಕಲಿತ ಹಾಡು ಗೆದ್ದಲನ್ನೆ
ವಾಂತಿ ಮಾಡುತಾವೆ.

ಹಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸುರಿಯುತಾವೆ
ಭಾರಿ ಭಾರಿ ಮಳೆ.
ಊರಿನ ಜನ ಬೆಳೆಯುತಾರೆ
ಹಿಂಗಾರಿಯ ಬೆಳೆ.

(ನಾಟಕ)

೧೯೯೦

ಹಾಡುವ ಮರ

ಸಂಗೀತದ ಭಾರೀ ಖಯಾಲಿ
ಈ ಮರಕ್ಕೆ.
ಸದಾಕಾಲ ಏನಾದರೊಂದು ಗುನುಗುನು ರಾಗ
ಋತುಮಾನದ ಹದಗಳಿಗೆ
ಹಲವರ್ಣದ ರಂಗೋಲಿಯ ರಾಗ.

ಅನಾದಿ ಭಾಸ್ಕರ ಆಗಸದಲ್ಲಿದ್ದರೆ
ಫಳ ಫಳ ಫಳ ಎಳೆಬಿಸಿಲ ಕೋಲಾಟದಲ್ಲಿ
ಚಿಗುರೆಲೆ ಹೇಳುವ ಚೆನ್ನದ ರಾಗ.

ಮೊರತುಂಬ ಹೂ ಮುತ್ತು ಕೇರಿ
ಮರದ ತುಂಬ ತೂರಾಡುವ ಸರಿಗಮದ ರಾಗ.

ಮಾಯದ ಗಾಳಿ ಜೋರಾಗಿ ಬೀಸಿದರೆ
ರೆಂಬೆ ಕೊಂಬೆ ಕಿರುಗುಡುವ ರಾಗ.
ಜಡಿಮಳೆ ಜಡಿದಾಗ ಇಡಿಮೈ ಜಡವಾಗಿ
ಮೈ ಮುರಿದು ಲಟಲಟಾ
ಮಳೆಯ ಹನಿ ತಟತಟಾ
ಸೋರುವ ಸುಖಭರಿತ ರಾಗ.
ಮಳೆ ನಿಂತಾಗ ಎಲೆ ಎಲೆ ಚೆಲ್ಲುವ
ಸವಿನೆನಪಿನ ಹನಿ ಹನಿ ರಾಗ.

ಕೊಡಲಿಯ ನೆರಳು ನಡುಗುವೆಲೆಗಳ
ಮ್ಯಾಲೆ ಸುಳಿವಾಗ ಹೇಳುವ ಶಾಂತರಸದ ರಾಗ.

ಕಗ್ಗತ್ತಲಲ್ಲಿ ಆರಿದ ಸೊಡರಾಗುವ ಈ ಮರ;
ಸದ್ದಿರದ ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳುವ
ನಿಶ್ಯಬ್ದ ರಾಗ.

೧೯೯೪

ಕತ್ತಲ ದಾರಿಗೆ

ಮುಗಿಲ ನೀಲಿಮದಿಂದ ತಾರೆ ಉರುಳಿದ ಹಾಗೆ
ಒಬ್ಬ ಮುದುಕ
ದಾರಿ ಎದುರಿನ ಕ್ಷಿತಿಜದಿಂದ ನೇರ ಕೆಳಗೇ ಇಳಿದ.
ನೆರಳಿಗಿಂತಾ ಹಗುರ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನಿಕ್ಕುತ್ತ
ಹುಚ್ಚಿಗಿಂತಾ ವೇಗವಾಗಿ ಹತ್ತಿ ಬಂದು
“ಗುರುತು ಸಿಕ್ಕಿತೆ?” ಅಂದ.

ಅವನ ತುಟಿಯೊಳಗಿತ್ತು ಸಂಜೆ ಮುಗಿಲಿನ ಕೆಂಪು
ಹೆತ್ತ ಕರುಳಿನ ಹಾಗೆ ನಡೆವ ಶೈಲಿ.
ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಭೇದಿಸಿದರಷ್ಟೂ ಅಭೇದ್ಯನಿವ
ಬೆಳಕಿನಿಂಗಿತವಿತ್ತು ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ.

ನಾನೋ ಎಡಬಿಡಂಗಿ, ಗುರುತು ಸಿಕ್ಕದೆ ತಡವರಿಸಿದರೆ,
“ಅಹಾಹಾ ಬಲ್ಲೆ ನೀ ಹೆಣೆವ ಸುಳ್ಳಿನ ಬಲೆ”

ಎಂದಾಡಿ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಜೊಲ್ಲಿನ ಮಳೆ ಸುರಿಸಿ
ಪಕ ಪಕ ನಕ್ಕ.
ತುಕ್ಕು ಹತ್ತಿದ ನನ್ನ ನೆನಪನ್ನ ಕೆರಳಿಸುವ
ಕಿಡಿ ಸಿಡಿಸಿ ಕುಪ್ಪಳಿಸಿ ಕುಣಿದಾಡಿ ನಕ್ಕ.
“ಗೊತ್ತೇನಣ್ಣ,
ಆಚೆ ಸೀಮೆಯ ಬೆಳಕ ಈಚೆ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ
ಬಡ್ಡಿ ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲದೇ ಬಳಸುವ ಲೆಖ್ಖ?”
ಎಂದು ಕಳಗುಳಿಯಿಟ್ಟು ಚುಡಾಯಿಸಿ ನಕ್ಕ.

ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾಗಿ ನಿಂತ ನನ್ನನ್ನ
ಕೊನೆಗೂ ದಯಮಾಡಿ ಕರೆದು
“ದಾರಿಗಿರಲಿ ಹೊತ್ತಿರು” ಎಂದು
ಭಾರದ ಚಂದ್ರಮಂಡಳವನ್ನ ಕತ್ತಿನ ಮ್ಯಾಲೆ ಹೇರಿ
ಮರೆಯಾದ.
ಹೊತ್ತ ಮಂಡಲ ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕೆ ಭಾರ
ನಿಮಿಷ ನಿಮಿಷಕೆ ಭಾರ,
ಹೊತ್ತಿರಲಾರೆ ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಸಲಾರೆ.
ಹೆಗಲ ಬದಲಿಸಲೆಂದು ಅಲುಗಿದರೆ
ಕೈ ಜಾರಿ ನೀರಿಗೆ ಬಿತ್ತು.

ನೀರಿನ ತಳದಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಯ ಕಲ್ಲಿನ ಹಾಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾನೆ ಚಂದ್ರ!
ಮರೆಯಲಾರೆ ಅವನ ಅಗಲಲಾರೆ.
ನೆಲಕಚ್ಚಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ತಳ ಊರಿದ್ದಾನೆ
ಅವನು ಈಜಲಾರ ನಾನು ಎತ್ತಲಾರೆ.

ಬಿದ್ದ ಚಂದ್ರನಿಗೊಂದು ಆಕಾಶ ಬೇಡವೆ?
ಚಿಕ್ಕೆ ತಾರೆಯರ ಪರಿವಾರ ಬೇಡವೆ?
ನನ್ನ ಕತ್ತಲದಾರಿಗಾದರು ಬೆಳಕು ಬೇಡವೆ?
ಎಲ್ಲಿ ಹೋದನು ಮುದುಕ?

೧೯೯೩

ಜನಪದ ಕಥೆಗಳ ರಾಕ್ಷಸ

ಇಲ್ಲೆ ಮರದಡಿ ಮಲಗಿರುತ್ತಿದ್ದ
ಜನಪದ ಕಥೆಗಳ ರಾಕ್ಷಸ, ಹೆಸರು ಅಟ್ಟಹಾಸ|
ಆದರೂ ಒರಟಾಗಿ ಕೆಟ್ಟ ನಗೆ ನಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಇಷ್ಟಾನಿಷ್ಟ ನಷ್ಟವಾದವನ ಕಥೆಗೀಗ ಹಿಂದು ಮುಂದಿಲ್ಲ.
ಏಳುಸಾಗರ ಏಳೇಳು ಬೆಟ್ಟಗಳ ಕಾಡು ಕಡಿದಿದೆಯಾಗಿ
ಗುಟ್ಟಿನರಮನೆಯಿಲ್ಲ. ಒಳಗೆ ಪಂಜರದಲ್ಲಿ ಗಿಳಿಯೂ ಇಲ್ಲ.
ಜನ ದನ ಇರಲಿ, ಗಪ ಗಪ ತಿನ್ನುವುದಕ್ಕೆ
ಕೈತುಂಬ ಚಳ್ಳೆಹಣ್ಣೂ ಇಲ್ಲ.
ಐಲಿಕಡೆ ಜನಪದ ಕಥೆ ಯಾರೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲವಾಗಿ
ಭಾರೀ ಮೇಕಪ್ಪಿನ ಭರ್ಜರಿ ಬಣ್ಣದ ವೇಷ ತೊಡಬೇಕಿಲ್ಲ.
ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಹೊತ್ತು ತರಬೇಕಿಲ್ಲ.
ಕಥಾ ನಾಯಕನ ಕಿರಿಕಿರಿಯಿಲ್ಲ.

ಮುಂಜಾನೆಯೆದ್ದು ಕೋರೆ ಹಲ್ಲುಜ್ಜಿ
ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಂದು
ಕೊಂಬಿಗೆರಡು ಮಲ್ಲಿಗೆ ಮುಡಿದುಕೊಂಡರಾಯ್ತು
ಮತ್ತೆ ಮುಂಜಾನೆಯ ತನಕ ಕೈ ಖಾಲಿ.

ಸವೆದ ಕಥೆ ಇವನ ವ್ಯಥೆ.
ಈಗಿವನ ವಲಯವೆ ಬೇರೆ; ನಮ್ಮದೂ ಬೇರೆ.
ಈ ಮಧ್ಯೆ ನದಿಯಲ್ಲಿ ನೀರೆಷ್ಟೋ ಹರಿದಿದೆ.
ಅವನ ಹುಬ್ಬಿನ ಗಂಟು ಸಡಿಲಿಸುವುದು
ಆಗದು ಬಿಡಿ ನಮ್ಮಿಂದ.

ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಹಬ್ಬಿದೆ ನಾಗರಿಕತೆಯ ನಾಗಲೋಕ.
ತರಹೇವಾರಿ ಆತ್ಮಗಳ ವಿಲೇವಾರಿ
ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ತೇಜಿಮಂದಿ ಮಂದ ಮಂದಿಯ ಮೇಲೆ
ಮಾಡುವ ಸವಾರಿ,
ಅವರ ಜೀವನ ಪರಿ.
ಸದರಿ ಮೆರವಣಿಗೆಯ ಮುಂದೆ ಅಟ್ಟಹಾಸ
ಬಿಡಿ ಬಿಡಿ, ಎದಕ್ಕೂ ಬಾರದ ಎಡಬಿಡಂಗಿ.

ಇವನಿಗಿನ್ನ ರೋಬಟ್ಟೇ ಚೆನ್ನ.
ರೋಬಟ್ಟಿನಂತಿವನು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ನೆಗೆಯಲಾರ, ತಾರಾ ಸಮರ
ಮಾಡಲಾರ ಆತ್ಮದ ಮ್ಯಾಲೆ ಅತ್ಯಾಚಾರ.
ಕೆರಳಿಸಲಾರ ವಿಕಾರ.

ಎಷ್ಟೆಂದರೂ ಅಟ್ಟಹಾಸ ನಮ್ಮ ನಿಮ್ಮಂಥ, ಜೀವಂತ.
ಕಥೆಗಾರ ಹೇಳುವಂಥ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಕೆಣಕಿ
ಕಥಾನಾಯಕನ ಮುಂದೆ ಕುಪ್ಪಳಿಸಿ ಸೋಲುವುದು,

ಶಿಷ್ಟರಕ್ಷಣೆ ದುಷ್ಟರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯ ನೀತಿಗೆ ಸೈಯೆನಿಸಿ
ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕಥೆ ಹೇಳುವತನಕ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿರುವುದು
ಅವನ ಜೀವನ ರೀತಿ.

ಮೊನ್ನೆ ಅಮೆರಿಕನರ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಇವನಿಗೂ ರೋಬಟ್ಟಿಗೂ
ಮಾರಾಮಾರಿ ನಡೆದು, ರೋಬಟ್ಟಿನೇಟಿಗೆ
ಸೊಂಟ ಮುರಿದು ಸೋಲೊಪ್ಪಿ ಓಡಿಹೋಗಿ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಅವಿತಿದ್ದನಂತೆ.
ಜನ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಕಥೆಯಿಂದೆತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಎಳೆತಂದು
ಗೋಡೆಗೆ ಮೊಳೆಹೊಡೆದು ನೇತುಹಾಕಿದ್ದಾರೆ,
ವಸ್ತು ಸಂಗ್ರಹಾಲಯದಲ್ಲಿ.

ಈಗ ರೋಬಟ್ಟು ಬಿಡಿ, ಮಕ್ಕಳ ಕಡೆಗೂ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ ಅಟ್ಟಹಾಸ!
ಯಾಕೆಂದರೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ; ಇವರೆಲ್ಲ
ರೋಬಟ್ಟಿನ ಸಂತಾನ; ಅಲ್ಲವೆ?

೧೯೬೪

ಕುದುರೆ

ಎಚ್ಚೆತ್ತಾಗ ಎದುರಿಗೊಂದು ಕುದುರೆಯ ಕಂಡೆ.
ಬಣ್ಣ ಗೊತ್ತಿದ್ದದ್ದೆ. ಪರಿಚಿತ ಚಹರೆ.
ಹದಮೀರಿ,
ಮುದದ ಮದದಲ್ಲಿ ಮೈಮರೆತು
ಕೆನೆದು ಧೂಳೆಬ್ಬಿಸಿ
ಕೆಂಪಡರಿದ ಮುಗಿಲುಗಳಲ್ಲಿ
ಗಾಜು ಗಾಜಾದ ಕನಸುಗಳ ಕೆರಳಿಸಿದ ಕುದುರೆ.
ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡಿದ್ದೆ.
ಅದೊಮ್ಮೆಲೆ ಗಗನಕ್ಕೆ ನೆಗೆದು
ಮುರಿದ ಕ್ಷಿತಿಜಗಳ ಹಾರಿ
ಸೂತ್ರ ಹರಿದ ಗಾಳಿಪಟ, –
ಯಾವುದೋ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲಿ,
ಪರಿಚಿತರಿಲ್ಲದೆ ಅಲ್ಲಿ
ಒದ್ದಾಡಿ ತೆವಳಿ ಊರು ಸೇರಿದ್ದೆ.
ಹೌದು ಅದೇ ಕುದುರೆ.

ಧೂಳಿನಿಂದಾಕಾಶ ಅಳೆಯಬಹುದೇ ಶಿವನೆ?
ಇದೇ ಬೇರೆ ಕುದುರೆ.

ಬೆನ್ನ ಹುರಿ ಬಿಗಿದು ಸವಾರನ ಆಜ್ಞೆಗೆ
ಕಾಯುವ ಕಾತರಲಿಲ್ಲ.
ಬಾಲಲ್ಲಿ ಚಂಚಲ ಧೂಮಕೇತುವಿಲ್ಲ.
ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಉರಿದುರಿದು ಇರಿವ ಸುರ್ಯರಿಲ್ಲ.

ಗೆದ್ದಲು ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಕೇರಳದ ಸಂಗೀತಕ್ಕೆ
ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುತ್ತ
ಅಪರಿಚಿತ ಸೀಮೆಯ ಅವ್ಯಕ್ತಗಳ
ಕೆರೆಯುವ ಕುದುರೆ.

* * *

ಎದುರೆದುರೆ ಕೈಕಾಲು ಮುಖವಾಡ ಧರಿಸಿ ಎದ್ದುನಿಂತ
ಸೋಗಿನ ಶಿವನೆ,
ಈ ಸೋಗಲಾಡಿತನವ್ಯಾಕೆ?

೧೯೯೩

ನಾಟಕದ ರಾಜನೂ ಕೋಡಂಗಿಯೂ

ನೋಡು ಆ ಕೋಡಂಗಿ
ಧರಿಸಿದ ವೇಷಭೂಷಣ ಮರೆತ,
ಉರುಹೊಡೆದ ಕಪಿಚೇಷ್ಟೆಗಳ ಮರೆತ.
ಕೊನೆಗೆ ತಾನ್ಯಾರೆಂಬುದನ್ನೂ ಮರೆತು
ಯಾರೂ ಓದದ ಹಾಗೆ ಮುಖ ಗಂಟು ಹಾಕಿದ.
ಆಭಾಸಕ್ಕೆ ಅಳುಕದೆ ರಾಜನ ಹಾಗೆ
ಶ್ರೀಮದ್ ಗಾಂಭೀರ್ಯ ತಳೆದು,
ಹಿಂದೆ ಕೈಕಟ್ಟಿ ರಂಗದ ತುದಿಗೆ ಬಂದು
ಪ್ರೇಕ್ಷಕರನ್ನು ಸಿಂಹಾವಲೋಕಿಸಿದ.

ಕೋಡಂಗಿಯ ನುಡಿಗಳಿಗೇ ರಾಜನ ವೇಷ ತೊಡಿಸಿ
ಹೂಂಕಾರವನ್ನು ಅಹಂಕಾರವೆಂಬಂತೆ ಉಚ್ಚರಿಸಿದ.

ಅಕ್ಷರಕ್ಷರ ಕಚ್ಚಿ ಕಲ್ಲಿನ ಹರಳುಗಳಂತೆ
ಮುಕ್ಕಳಿಸಿ ಉಗಿದ.

ಪದಪದಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರದ ಮದ ಬರಿಸಿ
ಬೇಸೂರಿನ ಬೇಸಿನಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿದ.

ಪ್ರಭುಸಮ್ಮಿತಿಗೆ ಸಮ್ಮತಿಸಿದ ಮಂದಿ
ರಾಜನ ಕಂಡು ಸನ್ಮಾನಗೊಂಡರು.
ಮನಸಾರೆ ಮಣಿದು ಕುರ್ನೀಸಾತ ಮಾಡಿದರು.

ವಿಂಗಿನಿಂದೀಗಷ್ಟೆ ತಲೆ ತೂರಿಸಿದ ರಾಜನ ತೋರಿ
"ಅಗೋ ಕೋಡಂಗಿಯ ನೋಡಿ ನಗರಿ" ಎಂದ.
ಹನ್ನೆರಡು ರಾಶಿಗಳ ಹುಂಬ ಮಂದಿ
ಹೋ ಎಂದು ನಕ್ಕರು.

"ನಿಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜ ಹೊರಟಿದ್ದೇನೆ ಬೀಳ್ಕೋಡಿರಿ" ಎಂದ.
ಜನ ಗಂಬೀರವಾಗಿ ಎದ್ದು ನಿಂತರು.
ಮೌನದಿಂದ ವಿಂಗಿಗೆ ಸರಿದ.

ವಿಂಗಿನ ಬಳಿಯ ರಾಜ
ಶ್ರೀಮದ್ ಗಾಂಭೀರ್ಯದಿಂದ ಈಚೆ ಬಂದಾಗ
ಜನ ಬಿದ್ದು ಬಿದ್ದು ನಕ್ಕರು
ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟಿ ಸಿಳ್ಳೆ ಹಾಕಿದರು.
ಇವನು ನಿಮ್ಮ ರಾಜನೆಂದು ನಾನೆಂದರೆ
ಎಡಬಿಡಂಗಿ ಎಂದರು.
ಇದಲ್ಲ ನಾಟಕವೆಂದರೆ
ಕೂರೋ ಕಮಂಗಿಯೆಂದು
ಹೋ ನಕ್ಕರು.

೧೯೯೩

ಅಕ್ಕಕ್ಕು ಹಾಡುಗಳೇ

ಅಕ್ಕಕ್ಕು ಹಾಡುಗಳೇ
ಹಾಡಿನ | ಅಚ್ಚಚ್ಚ ಕನಸುಗಳೇ ||ಪ||
ಬನ್ನಿರಿ ಇನ್ನಿಲ್ಲಿಗೆ ||ಪ||

ಬರಗಾಲ ಬಂತೆಂದು ಬರವೇನೊ ಹಾಡಿಗೆ
ಮನಸಿಗೆ ನಿನ್ನ ಕನಸಿಗೆ|
ಹರಿಯುವ ಹಾಡನ್ನ ಕತ್ತಲ್ಲಿ ಅಮುಕದೆ
ಬಿಡಬೇಕೋ ತಮ್ಮಾ ಬಯಲಿಗೆ|
ಆಕಾಶದಲಿ ಕೊನೆ ನಕ್ಷತ್ರ ಇರುವತನಕ
ಕನಸು ಇರತಾವಂತ ಹಾಡಬೇಕೋ||

ಕ್ಷಿತಿಜದ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ಹೊಳೆಯೋ ಹಾಂಗ
ಹಾದಬೇಕೋ ತಮ್ಮಾ ಹಾಡಬೇಕು|
ಕಲ್ಲಿನ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವಜಲ ಚಿಲ್ಲೆಂದು
ಚಿಮುವಂಥಾ ಹಾಡ ಹಾಡಬೇಕು|
ಆಕಾಶದಂಗಳ ಬೆಳದಿಂಗಳೂ ಕೂಡಾ
ಕಂಗಾಲಾಗುವ ಹಾಡು ಹಾಡಬೆಕೋ||

ತಂಗಾಳಿ ಪರಿಮಳಿಸಿ ತವಕಗೊಳ್ಳುವ ಹಾಂಗ
ಹಾಡಬೇಕೋ ತಮ್ಮಾ ಹಾಡಬೇಕೋ|
ಚಿಗುರುವಾಸೆಯ ಬಿಟ್ಟ ಹಸಿರು ಕೆರಳುವ ಹಾಂಗ
ಹಾಡಬೇಕೋ ತಮ್ಮಾ ಹಾದಬೇಕೋ|
ನಾದಮಯ ಶಬ್ದದಲಿ ಹೂಬಿಡುವ ಕನಸುಗಳ
ಹಾಡಬೇಕೋ ತಮ್ಮಾ ಹಾಡಬೇಕೋ||

ಶಿವಾ ಒಬ್ಬ ಬಲ್ಲ

ನಮ್ಮ ಕನಸಿನಲಿ ಅರಳಿದ ಹೂವ
ಯಾರೊ ಹರಿದರಲ್ಲ
ಹಸಿರುಗುಂಗಿನಲಿ ನಮ್ಮ ಮುಳುಗಿಸಿದ
ಹಾಡು ಎಲ್ಲಿ ಈಗ?

ನಮ್ಮ ಆಸೆ ಈಸಿದ್ದ ಸರೋವರ
ಒಣಗಿ ಹೋಯಿತಲ್ಲ
ಅಧೋಲೋಕದಲಿ ಹುದುಗಿ ಹೋದವೋ
ನಮ್ಮ ಹಾಡು ಎಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ಯೌವನವ ಹಿಗ್ಗಿಸಿದಂಥಾ
ಹಾಡು ಎಲ್ಲಿ ಈಗ?
ಗೆದ್ದಲು ಹತ್ತಿ ಹುಳಾ ಬಿದ್ದಿದಾವ
ಗೋರಿಯ ಒಳ ಹೋರಗ.

ತಾರೆಗಳುದುರಿ ಉಲ್ಕೆ ಇದ್ದಿಲು
ಬೀಳತಾವ ಮ್ಯಾಲ.
ಬೆಳುದಿಂಗಳಿನ ಬೂದಿ ಸುರಿಯುತಾವ
ನಮ್ಮ ನೆತ್ತಿ ಮ್ಯಾಲ.

ಮೊಲೆಗೆ ಅಂಟಿದ ಕೂಸು ಯಾಕೆ
ಅಲುಗಾಡುತಿಲ್ಲವಲ್ಲ.
ಹೀರಿತೇನು ಪೂತನಿಯ ಮೊಲೆಗಳನು?
ಶಿವಾ ಒಬ್ಬ ಬಲ್ಲ ||ಶಿವಶಿವ||

೧೯೯೧